

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/34289 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 17 april 2007 in het
geding tussen:

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 april 2007, verzonden op 19 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de Minister van Justitie een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 30 mei 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank, door te overwegen dat de vreemdeling inmiddels een zogenoemde totaalweigeraar is en onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft tegen het vervullen van dienstplicht in het land van herkomst en deze overtuiging van de vreemdeling nieuw is nu deze is ontstaan na afronding van de vorige verblijfsrechtelijke procedure en de minister zich derhalve niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd die tot heroverweging van het eerdere besluit noopten, heeft miskend dat de vreemdeling zich reeds in de vorige asielprocedure op deze gewetensbezwaren heeft beroepen.

2.1.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 13 juli 2006 in zaak no. 200506456/1; JV 2006/397) vloeit voort dat, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorshands moet worden aangenomen dat het in die uitspraak uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 tegen Nederland; JV 1998/45) voordoen.

2.1.2. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na de eerdere beslissing zijn voorgevallen of die niet vóór die beslissing konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van de eerdere beslissing konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan de eerdere beslissing kan afdoen.

2.1.3. Bij besluit van 27 mei 2003 heeft de minister een eerdere aanvraag van de vreemdeling om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Dit besluit is met de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 2 september 2003 in rechte onaantastbaar geworden.

De vreemdeling heeft aan de thans afgewezen aanvraag onder meer ten grondslag gelegd dat hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst gedwongen te zullen worden om dienstplicht te vervullen in het Turkse leger. Hij heeft gesteld tegen het vervullen van deze dienstplicht te zijn, omdat hij daarbij mogelijk zal worden ingezet tegen zijn eigen Koerdische volk en hij onoverkomelijke gewetensbezwaren tegen het vervullen van dienstplicht heeft omdat hij principieel tegen het gebruik van geweld is.

2.1.4. In de in het kader van de eerdere aanvraag uitgebrachte zienswijze naar aanleiding van het voornemen tot afwijzing van de aanvraag van 27 mei 2003 heeft de vreemdeling onder meer gesteld dat hij als Koerd en vanwege zijn betrokkenheid bij de Koerdische zaak, principieel tegen het vervullen van dienstplicht in zijn land van herkomst is. In het aanvullend beroepschrift van 30 juni 2003, gericht tegen het besluit van 27 mei 2003, heeft de vreemdeling onder meer aangevoerd ervoor te vrezen bij terugkeer in het land van herkomst alsnog de dienstplicht te moeten vervullen, hetgeen hij om principiële redenen niet wil. Uit het in het kader van de onderhavige aanvraag opgestelde rapport van het nader gehoor van 7 februari 2006 blijkt dat de rapporteur tijdens het gehoor samenvattend heeft gesteld dat de vreemdeling tijdens zijn vorige asielprocedure heeft verklaard dat hij in zijn land van herkomst heeft geweigerd militaire dienstplicht te vervullen omdat hij niet tegen zijn eigen Koerdische volk wil vechten en, zoals hij later in zijn zienswijze heeft aangegeven, hij ook om principiële redenen geen dienst wenst te nemen in het Turkse leger. De rapporteur heeft de vreemdeling gevraagd of deze samenvatting correct is. De vreemdeling heeft dit bevestigend beantwoord.

Nu de vreemdeling zijn gestelde overtuiging reeds aan zijn eerdere aanvraag ten grondslag heeft kunnen leggen en dat ook heeft gedaan, is in zoverre geen sprake van een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid in vorenbedoelde zin.

Gelet op het vorenstaande moet worden geconcludeerd dat de

rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister de aanvraag van de vreemdeling in zoverre niet zonder nadere motivering heeft kunnen afwijzen.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Aangezien de rechtbank hetgeen de vreemdeling overigens aan de aanvraag ten grondslag heeft gelegd terecht niet als nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid heeft aangemerkt, zal de Afdeling, doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, het beroep tegen het besluit van 19 juni 2006 alsnog ongegrond verklaren.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 17 april 2007 in zaak no. AWB 06/34289;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. C.H.M. van Altena, Leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

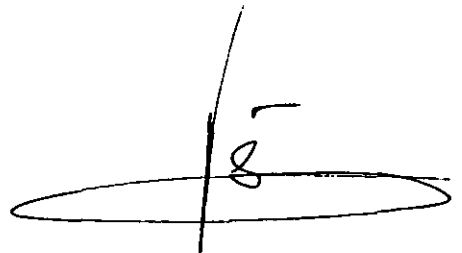
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 september 2007

404

Verzonden: 19 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping horizontal stroke with a vertical line crossing it near the center, and a small loop on the right side.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

11

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
meervoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/34289 (beroep)
AWB 06/34291 (voorlopige voorziening)

V.nr.:

inzake: geboren op van Turkse nationaliteit, verblijvende te
, eiser/verzoeker, hierna: eiser,
gemachtigde: mr. W.M. Hompe, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. C.M. Lindeboom, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 1 december 2005 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Op 18 april 2006 heeft verweerder aan eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Bij brief van 16 mei 2006 heeft eiser zijn zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 19 juni 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser Nederland uit eigen beweging binnen vier weken moet verlaten.

2. Bij beroepschrift van 14 juli 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep schort de rechtsgevolgen van het besluit niet op. Bij brief van 14 juli 2006 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist. De gronden van het beroep en het verzoek zijn ingediend bij brief van 11 augustus 2006. Op 30 augustus 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. Bij brieven van 5 januari en 9 januari 2007 heeft eiser zijn standpunt nader onderbouwd.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 16 januari 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig T. Ctinkaya, als tolk in de Koerdische taal.

4. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn onder III.2 te noemen asielaanvraag ten grondslag gelegd. Eiser vrees voor vervolging in zijn land van herkomst van de zijde van de autoriteiten vanwege zijn

AWB 06/34289 en AWB 06/34291

2

Koerdische afkomst, vanwege zijn lidmaatschap van en activiteiten voor de verboden pro-Koerdische HADEP-partij (Partij van de Democratie van het Volk) en vanwege zijn dienstweigering dan wel dienstontduiking. Eiser heeft in 1993 geen gehoor gegeven aan een oproep voor militaire dienst. De reden voor deze weigering was gelegen in de onderdrukking van de Koerden door de Turkse autoriteiten. Eiser wenst niet tegen zijn eigen volk te worden ingezet. Sedertdien is eiser op de vlucht geweest voor de autoriteiten. In 2001 heeft eiser gedurende vier of vijf maanden bij zijn ouders in verbleven. Voor de HADEP-partij heeft eiser zich toen bezig gehouden met het zogenaamde Newroz feest (het Koerdisch nieuwjaar). Hij informeerde de mensen over dit feest en nodigde ze daarvoor uit. Tijdens de viering van het Newroz feest zijn veel mensen aangehouden. Deze mensen hebben onder druk eisers naam aan de Turkse autoriteiten doorgegeven. Eiser heeft vernomen dat zijn naam voorkwam op een lijst van aan te houden personen.

In het kader van de onderhavige aanvraag heeft eiser, ter aanvulling op het relaas zoals hierboven weergegeven, naar voren gebracht dat hij bij een eventuele indiensttreding niet alleen vreest tegen zijn eigen volk te worden ingezet, maar dat hij tevens om andere principiële redenen niet in militaire dienst wenst te gaan. Eiser is namelijk principieel tegen het gebruik van geweld. Hij vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst gedwongen te worden tot indiensttreding in het Turkse leger dan wel gedwongen te worden tot toetreding tot de Koerdische Arbeiderspartij, de PKK. In dit verband heeft eiser zich beroepen op de beëindiging van de eenzijdige wapenstilstand van de PKK op 1 juli 2004. Eiser heeft verder aangevoerd dat zijn vader sedert eisers vertrek uit zijn land van herkomst diverse malen door de autoriteiten is meegenomen voor verhoor over eiser en zijn activiteiten voor de HADEP-partij, dat zijn vader daarbij is mishandeld en dat zijn ouderlijk huis in november 2005 door militairen in brand is gestoken. Ten slotte heeft eiser aan de onderhavige aanvraag de onder III.4.1 genoemde documenten ten grondslag gelegd.

III. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van het volgende.

1. Op 20 februari 2002 heeft eiser een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "het verrichten van arbeid in loondienst" ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 27 mei 2002 buiten behandeling gesteld wegens het niet betalen van de verschuldigde leges. Tegen dit besluit zijn geen rechtsmiddelen aangewend.

2. Eiser heeft op 22 april 2003 een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asieli ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 27 mei 2003 afgewezen. Bij uitspraak van 2 september 2003 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Groningen, het hiertegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. In deze uitspraak heeft de rechtbank - kort samengevat - geoordeeld dat verweerder zich, ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het ontbreken van reis- en identiteitsdocumenten die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag aan eiser is toe te rekenen, dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de gestelde activiteiten van eiser voor de HADEP partij niet aannemelijk zijn gemaakt en dat verweerder zich terecht en op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eisers weigering om de dienstplicht te vervullen niet leidt tot vluchtelingenschap.

3.1. Bij brief van 22 december 2003 hebben de Nederlandse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten meegedeeld dat een verzoek om overname van eiser in het kader van de Verordening van de Raad (EG) nummer 343/2003 wordt ingewilligd.

3.2. Na aanvankelijk bij brief van 10 juni 2005 een verzoek om overname van de Britse autoriteiten te hebben geweigerd, hebben de Nederlandse autoriteiten dit verzoek bij brief van 22 juni 2005 alsnog ingewilligd. Op 30 november 2005 heeft de overdracht alsnog plaatsgevonden, waarna eiser de toegang tot Nederland is geweigerd en hem de vrijheidsontnemende maatregel ex artikel 6 van de Vw 2000 is oplegd.

AWB 06/34289 en AWB 06/34291

3

3.3. Vermoedelijk op 21 november 2005 is eiser, in afwachting van zijn overdracht aan de Nederlandse autoriteiten, in hongerstaking gegaan. In verband met deze hongerstaking is eiser opgenomen geweest in het Penitentiair Ziekenhuis te Scheveningen.

3.4. Bij brief van 23 december 2005 heeft verweerder meegedeeld dat de aan eiser opgelegde vrijheidsontnemende maatregel wordt opgeheven, waarna eiser op dezelfde datum zijn hongerstaking heeft beëindigd.

4.1. Ter onderbouwing van de onderhavige aanvraag heeft eiser - onder meer - de volgende documenten overgelegd:

- een lidmaatschapsbewijs van de HADEP partij, met Nederlandse vertaling;
- een ongedateerde kwitantie van een betaalde bijdrage aan de HADEP partij, met Nederlandse vertaling;
- een kopie van een identiteitsbewijs (nüfus), met Nederlandse vertaling;
- een kopie van de identiteitsbewijzen van eisers ouders; en
- een kopie van een uittreksel uit het bevolkingsregister betreffende eiser en zijn familie.

4.2. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn standpunt in de onderhavige procedure voorts een aantal stukken overgelegd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Zuidoost Turkije en met betrekking tot dienstweigeraars in Turkije. Onder deze stukken bevindt zich - onder andere - een kopie van een krantenartikel betreffende een veroordeling van een dienstweigeraar, genaamd met Nederlandse vertaling. Eiser heeft tevens een aantal medische verklaringen in het geding gebracht.

IV. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van het beroep:

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.
2. Op grond van artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.
3. Ingevolge artikel 4:6 van de Awb is de aanvrager die na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag doet, gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden. Wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking. Indien sprake is van een herhaalde aanvraag in voornoemde zin, is de rechter - ter bepaling van de omvang van de door hem te verrichten beoordeling in geval van een besluit op een herhaalde aanvraag - gehouden om ambtshalve te bezien of door de aanvrager nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan de aanvraag ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn opgekomen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen, waarop dat rust.
4. Zelfs indien sprake is van gedwongen terugkeer naar een land waar, naar gesteld, een risico bestaat op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), moet ingevolge vaste rechtspraak van de Afdeling

AWB 06/34289 en AWB 06/34291

4

bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) in beginsel worden voldaan aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels, zoals artikel 4:6 van de Awb, welke er toe strekken de nationale autoriteiten in staat te stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op een ordelijke wijze af te doen. Slechts in geval van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze regels niet tegen te werpen.

5. In paragraaf C1/4.2.12 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 is neergelegd in welke gevallen dienstweigering of desertie kan leiden tot vluchtelingenstatus. Het gaat hier om een aantal specifieke categorieën, vastgesteld op grond van het UNHCR Handbook en de uitspraak van de Rechtseenheidskamer (REK) van 12 april 1995 (AWB 94/12134) in de zaak te weten:

- a. zij die vanwege hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groepering gegronde vrees hebben voor een discriminatoire of bovenmatige bestraffing;
- b. zij die tot hun dienstweigering dan wel desertie zijn gekomen vanuit onoverkomelijke gewetenbezwaren of vanuit een diepgewortelde levensovertuiging en voor wie in het land van herkomst geen mogelijkheid bestaat een vervangende dienstplicht te vervullen;
- c. zij die tot hun dienstweigering dan wel desertie zijn gekomen omdat zij niet betrokken wensen te raken bij een militair conflict dat door de internationale gemeenschap is veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of dat in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Dit geldt ook indien zij tot desertie of dienstweigering hebben besloten, omdat zij gegronde vrees heeft in een conflict te worden ingezet tegen hun eigen volk of familie.

6. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning en heeft de aanvraag van eiser afgewezen op grond van het bepaalde in artikel 4:6, tweede lid, van de Awb. Eiser heeft aan het beroep ten grondslag gelegd dat verweerder zijn aanvraag ten onrechte heeft afgewezen op grond van artikel 4:6 van de Awb, nu er sprake is van nieuw gebleken feiten en veranderde omstandigheden, en voorts gesteld dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het reële risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

7.1. Eiser heeft in beroep allereerst aangevoerd dat hij tijdens zijn eerste asielprocedure niet de beschikking heeft gehad over de juiste rechtsbijstand en/of een effectief rechtsmiddel als bedoeld in artikel 13 van het EVRM, waardoor destijds een volledige beoordeling van zijn beroep op het bepaalde in artikel 3 van het EVRM achterwege is gebleven. De rechtbank begrijpt dit standpunt aldus dat eiser hiermee beoogt te stellen dat sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in rechtsoverweging IV.4.

7.2. De rechtbank overweegt dat zij niet het standpunt van eiser deelt dat jegens hem sprake is geweest van een schending van het bepaalde in artikel 13 van het EVRM, gelezen in samenhang met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM, en dat het bepaalde in artikel 4:6, tweede lid, van de Awb op grond daarvan niet tegen hem zou mogen worden ingeroepen. Daartoe acht zij redengevend dat voor eiser in zijn vorige asielprocedure de mogelijkheid bestond tot het aanwenden van een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie en dat eiser van deze mogelijkheid ook gebruik heeft gemaakt. Indien eiser de mening is toegedaan dat in de voorbereiding van het eerder jegens hem genomen asielbesluit sprake was van gebreken, dan had eiser deze gebreken toen in beroep dan wel hoger beroep aan de orde dienen te stellen. Het feit dat dit - naar gesteld - niet is geschied, dient voor rekening van eiser te blijven. Hetgeen eiser in dit verband heeft aangevoerd kan derhalve niet leiden tot het oordeel dat deze gebreken thans alsnog aan de orde kunnen komen en dat er om deze reden alsnog een hernieuwde inhoudelijke beoordeling dient plaats te vinden.

8. Vastgesteld wordt dat de onderhavige aanvraag een herhaalde aanvraag betreft als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Derhalve dient, conform het hierboven weergegeven kader, bezien te worden of eiser bij de onderhavige aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van genoemd artikel heeft vermeld.

AWB 06/34289 en AWB 06/34291

5

9. De rechtbank stelt in de eerste plaats vast dat eiser eind 2005 in hongerstaking is geweest. Hoewel deze hongerstaking zich heeft voorgedaan na afronding van eisers vorige verblijfsrechtelijke procedure, is de rechtbank van oordeel dat deze niet kan worden aangemerkt als een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid in voren genoemde zin. Daartoe wordt overwogen dat onvoldoende is gebleken van een verband tussen de genoemde hongerstaking en eisers asielrelaas, in het bijzonder dat gedeelte van het asielrelaas waarin eiser gewag maakt van het feit dat hij dienst heeft geweigerd op grond van gewetensbezwaren. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat in het verslag van het gesprek dat naar aanleiding van eisers asielaanvraag tussen de Stichting Rechtsbijstand Asiel en eiser op 2 december 2005 plaatsvond (gedingsstuk 70) de reden van eisers hongerstaking nader wordt toegelicht en wordt meegedeeld dat deze reden is gelegen in de slechte behandeling van Koerden in Turkije en de slechte behandeling van eiser, als Koerd, in Europa. Op geen enkele wijze wordt daarbij gerefereerd aan de dienstweigering van eiser. Voorts heeft eiser tijdens het gehoor op 7 februari 2006 niet de aandacht gevestigd op zijn hongerstaking, noch verklaringen afgelegd over de aan deze hongerstaking ten grondslag liggende redenen. Eerst in de aanvullingen en correcties op het gehoor heeft eiser melding gemaakt van zijn hongerstaking en een verband gelegd tussen deze hongerstaking en de aan zijn dienstweigering ten grondslag liggende principiële bezwaren. Nu eiser, zonder daartoe een afdoende verklaring te geven, eerst in de aanvullingen en correcties op het gehoor uitdrukkelijk heeft verklaard over zijn hongerstaking in relatie tot zijn dienstweigering wegens principiële redenen, is de rechtbank reeds hierom van oordeel dat niet gesproken kan worden van nieuwe of veranderde omstandigheden, omdat het hiervoor bedoelde verband - en daarmee het bestaan van een novum - onvoldoende is aangetoond.

10.1. Eiser heeft voorts in de onderhavige procedure zijn asielrelaas aangevuld en verklaard dat zijn vader door de Turkse autoriteiten is meegenomen voor verhoor en door hen is mishandeld en dat zijn ouderlijk huis in brand is gestoken. Voorts heeft eiser verklaard dat zijn familie betrokken is bij de PKK en ook als zodanig bekend staat bij de Turkse autoriteiten.

10.2. De rechtbank is van oordeel dat de verklaringen van eiser met betrekking tot zijn vader en zijn ouderlijk huis niet kunnen worden aangemerkt als nova, reeds omdat eiser deze gebeurtenissen niet aannemelijk heeft gemaakt. Daarbij acht de rechtbank met verweerder van belang dat de verklaringen van eiser over de betreffende gebeurtenissen uitsluitend zijn gebaseerd op informatie van derden en dat eiser deze gebeurtenissen verder niet op enigerlei wijze heeft onderbouwd. Evenmin is gebleken van enige poging daartoe. De enkele mededeling van eiser dat sprake is van bewijsnood, omdat de mokhtar van het dorp noch eisers vader de genoemde gebeurtenissen schriftelijk wensen te bevestigen uit vrees voor problemen van de zijde van de autoriteiten, is onvoldoende voor een ander oordeel.

10.3. Ook de verklaringen van eiser over de betrokkenheid van zijn familie bij de PKK, zoals deze naar voren zijn gebracht in de aanvullingen en correcties op het gehoor, leveren geen nova op in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Daartoe stelt de rechtbank vast dat uit eisers verklaringen niet kan worden afgeleid wanneer de gebeurtenissen waarop zijn verklaringen betrekking hebben, hebben plaatsgevonden. Voor zover deze gebeurtenissen derhalve hebben plaatsgevonden voor de afronding van eisers vorige asielprocedure, had eiser deze verklaringen tijdens de vorige procedure kunnen en, gezien het in de vorige procedure ingenomen standpunt, ook in die procedure moeten aanvoeren. Voor zover deze gestelde gebeurtenissen plaatsvonden na de vorige procedure kunnen ze evenmin worden aangemerkt als nova, nu het louter stellingen betreft, zonder een begin van onderbouwing.

11. Aan de onderhavige aanvraag heeft eiser verder de onder III.4.1 genoemde documenten ten grondslag gelegd. Daargelaten de vraag of deze documenten niet eerder hadden kunnen en moeten worden overgelegd, stelt de rechtbank vast dat eisers vorige asielaanvraag is afgewezen vanwege de ongeloofwaardigheid van het door eiser naar voren gebrachte asielrelaas. Ingevolge vaste jurisprudentie kan een later alsnog overgelegd document eerst afdoen aan het eerdere, onherroepelijke, oordeel over de geloofwaardigheid, indien dat document kan worden aanvaard als een objectieve bron die de door de vreemdeling in zijn relaas gestelde feiten bevestigt.

AWB 06/34289 en AWB 06/34291

6

Nu eiser een aantal van de betreffende documenten slechts in kopie heeft overgelegd, kunnen deze niet worden aanvaard als objectieve bron(nen) en derhalve niet worden aangemerkt als rechtens relevante nova. Het overgelegde lidmaatschapsbewijs en de kwitantie betreffen weliswaar originele documenten, maar deze kunnen uitsluitend dienen ter onderbouwing van het lidmaatschap van eiser van de HADEP. Verweerder heeft evenwel het standpunt ingenomen, en dit ter zitting herhaald, dat aan eisers lidmaatschap als zodanig niet wordt getwijfeld. Nu tijdens de vorige asielprocedure eisers activiteiten voor de HADEP onaannemelijk werden geacht, kunnen deze documenten evenmin worden aangemerkt als nova. Daarmee wordt immers niet alsnog de gestelde negatieve aandacht van de Turkse autoriteiten voor eiser vanwege de door hem gestelde activiteiten voor de HADEP aannemelijk gemaakt.

12. Eiser heeft voorts, in het licht van het bepaalde in artikel 3 van het EVRM, de aandacht gevestigd op zijn psychische gezondheidstoestand en heeft ter onderbouwing daarvan een aantal medische verklaringen overgelegd. Vast staat dat de verslechtering van eisers psychische toestand zich, blijkens de overgelegde stukken, eerst heeft voorgedaan na eisers eerdere verblijfsrechtelijke procedure. De rechtbank is evenwel van oordeel dat desondanks geen sprake is van een novum, nu dit niet rechtens relevant kan worden geacht. Op grond van vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan uitzetting alleen leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, verband houdend met een gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet. Alleen in een dergelijke situatie kan verweerder dan ook gehouden worden geacht de vreemdeling een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 te verlenen. De door eiser gestelde omstandigheden zijn, gelet op hetgeen in de overgelegde medische verklaringen is vermeld omtrent zijn geestelijke gezondheidstoestand, niet als zodanig uitzonderlijk en ernstig aan te merken dat artikel 3 van het EVRM zich tegen zijn terugkeer naar het land van herkomst verzet. Daardoor is op voorhand uitgesloten dat de psychische gezondheidstoestand van eiser kan leiden tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 van de Vw 2000. Hetgeen eiser heeft aangevoerd kan derhalve niet afdoen aan het onherroepelijke besluit in zijn eerdere asielprocedure.

13.1. Eiser heeft zich ten slotte beroepen op zijn dienstweigering. Onder verwijzing naar de overgelegde stukken met betrekking tot verslechterde veiligheidssituatie in Zuidoost Turkije, mede als gevolg van het beëindigen van de eenzijdig door de PKK afgekondigde wapenstilstand en de uitspraak van de REK in de zaak heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat in zijn dienstweigering dan wel dienstontduiking grond is gelegen voor de verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 van de Vw 2000.

13.2. Alvorens tot een inhoudelijke beoordeling van deze stelling over te gaan, dient te worden gezien of de door eiser in dit verband eerst in beroep overgelegde en ingeroepen stukken bij de beoordeling in rechte kunnen worden betrokken. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000, houdt de rechtbank immers bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Vastgesteld wordt dat de in beroep overgelegde en ingeroepen stukken, behoudens de brief van de UNHCR van 27 maart 1998 en het rapport van de Human Rights Association (IHD) van 24 oktober 2005, alle dateren van na het nemen van het bestreden besluit. De betreffende stukken zien op de verslechterde veiligheidssituatie in Zuidoost Turkije en dienen ter onderbouwing van eisers reeds eerder in de procedure naar voren gebrachte standpunt dat zijn dienstweigering, mede gelet op die situatie, dient te leiden tot verlening van een verblijfsvergunning asiël. Dit leidt tot het oordeel dat de overgelegde stukken niet kunnen worden aangemerkt als een feit of omstandigheid als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000, maar dienen te worden aangemerkt als een nadere toelichting van een eerder ingenomen stelling. De rechtbank verwijst hiertoe naar - onder meer - de uitspraken van de Afdeling van 26 juli 2001 (JV 2001/255) en van 31 maart 2005 (JV 2005/207). Derhalve bestaat er geen beletsel om de betreffende stukken bij de beoordeling van het beroep te betrekken.

AWB 06/34289 en AWB 06/34291

7

De genoemde stukken van de UNHCR en de IHD dateren van (ruim) voor het bestreden besluit, waardoor niet valt in te zien waarom deze stukken niet eerder dan in het onderhavige beroep konden worden overgelegd. De rechtbank zal laatstgenoemde stukken dan ook buiten beschouwing laten.

13.3. Anders dan eiser is de rechtbank van oordeel dat hetgeen eiser in de onderhavige procedure met betrekking tot de zogenaamde a-categorie naar voren heeft gebracht, geen novum oplevert als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat zijn dienstweigering dan wel dienstontduiking tot gevolg heeft dat hij bij terugkeer zal worden opgepakt door de Turkse autoriteiten en dat hem dientengevolge een bestraffing onder verzwaarde omstandigheden, zoals isolatie, dan wel een buitengerechtelijke bestraffing te wachten staat. Zijn standpunt heeft eiser met name doen steunen op de informatie zoals neergelegd in het thematisch ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 17 juli 2002, gelezen in samenhang met het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 28 november 2003. Vast staat dat verweerder reeds in eisers vorige asielprocedure heeft geconcludeerd dat eiser zijn vrees voor een onevenredige dan wel discriminatoire bestraffing niet aannemelijk heeft gemaakt. Daarbij heeft verweerder de informatie, zoals neergelegd in het vorengenoemde ambtsbericht van 17 juli 2002, betrokken. Nu eiser zijn standpunt thans wederom doet steunen op het betreffende ambtsbericht, is de rechtbank van oordeel dat hetgeen eiser aan de onderhavige aanvraag ten grondslag heeft gelegd, voor zover dat een aanvulling vormt op het reeds in de eerste asielprocedure naar voren gebrachte relaas, in de vorige asielprocedure naar voren had kunnen en ook had dienen te brengen. Voor een hernieuwde inhoudelijke beoordeling hiervan bestaat, gezien het bepaalde in artikel 4:6 van de Awb, dan ook geen ruimte. Dat, zoals in beroep is betoogd, deze rechtbank inmiddels aannemelijk zou achten dat dienstweigering in Turkije en de daaruit voortvloeiende bestraffing een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan opleveren, maakt dit niet anders, nu jurisprudentie evenmin een novum vormt in de bedoelde zin.

13.4. Ook hetgeen eiser heeft aangevoerd omtrent de zogenaamde c-categorie van de Antiklan-uitspraak en de stukken die dienen ter onderbouwing van zijn stelling, leidt niet tot het oordeel dat sprake is van rechtens relevante nova. Daartoe acht de rechtbank van belang dat eiser reeds gedurende zijn vorige verblijfsrechtelijke procedure heeft gesteld dat één van de aan zijn dienstweigering ten grondslag liggende redenen is gelegen in zijn vrees te worden ingezet tegen zijn eigen volk. Blijkens hetgeen de rechtbank in die procedure in de uitspraak van 2 september 2003 heeft overwogen, werd toen niet aannemelijk geacht dat eiser vanwege onoverkomelijke gewetensbezwaren niet in dienst wilde. In dat kader wordt thans door de rechtbank vastgesteld, op basis van het toepasselijke beleid, alsmede onder verwijzing naar de ter informatie aan deze uitspraak gehechte uitspraak van de ABRIS van 18 juli 2006 (nr. 200604430/1), dat de enkele dienstweigering noch de enkele inzet tegen het eigen volk of familie voldoende is voor de erkenning als vluchteling. Er dient sprake te zijn van ernstige, onoverkomelijke bezwaren tegen de inzet tegen eigen volk dan wel eigen familie die blijken uit (al dan niet politieke) activiteiten van de vreemdoling. In het onderhavige geval kan uit de overgelegde stukken worden afgeleid dat de veiligheids situatie in Zuidoost Turkije is verslechterd, dat er een toename is van militair inzet aldaar en dat de strijd tussen de Koerden en de Turkse autoriteiten is opgelaaid, waardoor aangenomen kan worden dat de kans om als dienstplichtige te worden ingezet in Zuidoost Turkije, en derhalve tegen het eigen volk en/of familie, is toegenomen. Deze stukken onderbouwen evenwel niet op objectieve wijze dat bij eiser sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren om de genoemde reden, die blijken uit al dan niet politieke activiteiten van eiser. Met de overgelegde stukken is de in de eerdere procedure vastgestelde onaannemelijkheid dan ook niet weggenomen, waardoor op voorhand is uitgesloten dat hetgeen eiser thans naar voren heeft gebracht kan afdoen aan het onherroepelijke besluit in zijn vorige asielprocedure en de overwegingen waarop dat rust.

13.5. Eiser heeft ten slotte aan de onderhavige aanvraag ten grondslag gelegd dat hij, naast een gegronde vrees te worden ingezet tegen zijn eigen volk, (althans) tevens in het algemeen onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft tegen het vervullen van de militaire dienstplicht. In zoverre heeft eiser zich derhalve tevens beroepen op de zogenaamde b-categorie van

Uit de inhoud van het onherroepelijke besluit van 27 mei 2005, alsmede het daarin ingelaste voornemen van 14 mei 2003, blijkt dat deze grond destijds geen voorwerp van geschil vormde. Gedurende de vorige

AWB 06/34289 en AWB 06/34291

8

asielprocedure is dan ook uitsluitend eisers beroep op de a- en c-categorie van aan de orde geweest. Eiser heeft thans naar voren gebracht dat hij inmiddels een zogenaamde totaalweigeraar is. Daartoe verwijst de rechtbank onder meer naar het verslag van het gehoor van 7 februari 2006, waar eiser (op pagina 7) verklaart twee redenen te hebben om dienst te weigeren en dat hij principieel tegen het leger en tegen wapens is. Ook in de aanvullingen en correcties op het gehoor heeft eiser hieromtrent een uiteenzetting gegeven. Niet kan worden gesteld dat deze wijziging in eisers overtuiging zich heeft voorgedaan voor de afronding van zijn vorige verblijfsrechtelijke procedure. Daaruit volgt dat dit in zoverre als nieuw is aan te merken. Verweerder heeft dit evenwel in het voornemen noch in het bestreden besluit onderkend, nu verweerder de door eiser gestelde gewetensbezwaren heeft opgevat als beperkt tot bezwaren tegen de inzet tegen het eigen volk en/of eigen familie, en heeft een beantwoording van de vraag of op voorhand is uitgesloten dat het hierboven genoemde novum kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust achterwege gelaten. Nu uit het beleid in paragraaf C1/4.12.2 van de Vc 2000 blijkt dat onoverkomelijke gewetensbezwaren, zoals door eiser thans naar voren gebracht, onder bepaalde voorwaarden tot verlening van een verblijfsvergunning zouden kunnen leiden, heeft verweerder in het bestreden besluit niet kunnen volstaan met een verwijzing naar het eerdere onherroepelijke besluit.

13.6. Het vorenstaande leidt tot het oordeel dat verweerder zich niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser aan zijn aanvraag geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden, die tot heroverweging van het eerdere besluit noopten, ten grondslag heeft gelegd.

14. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met het bepaalde in artikel 3:46 van de Awb. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en bepaald worden dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening:

15. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

16. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van beide zaken:

17. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

AWB 06/34289 en AWB 06/34291

9

V. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 06/34289:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;

De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 06/34291:

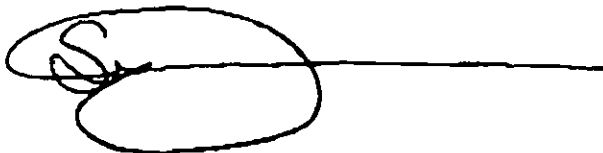
- wijst het verzoek af;

In beide zaken:

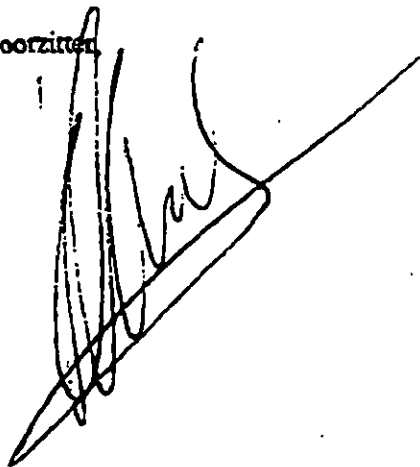
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 966,- (zegge: negenhonderd zesenzestig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan op 17 april 2007 door mr. P.H.A. Knol, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, en mrs. L. van Es en W.J. van Bennekom, rechters, in tegenwoordigheid van mr. S. Slijkhuis, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier,

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 19 APR 2007

Conc: SaS
Coll: LFF
D: C

VOOR KOTTE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSGREKKEBANK TE ALSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de verristen waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 MEI 2007	
ZAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: OD:	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
 de Staatssecretaris van Justitie
 te 's-Gravenhage,
 appellant,
 gemachtigde: mr. J.W.Th. Berg,
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
 zitting houdende te Amsterdam
 van 17 april 2007
 met kenmerk AWB 06/34289

Inzake:
 aan te dulden als verweerder,
 gemachtigde: mr. W.M. Hompe,
 advocaat te Amsterdam

Proces
 Procesvertegenwoordiging
 Vestiging Den Haag

Bordewijklaan 62
 2591 XR Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

mr C. Lindboom

1 Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie (hierna: de Staatssecretaris) komt in hoger beroep van de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam, van 17 april 2007, verzonden op 19 april 2007, met kenmerk AWB 06/34289 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 19 juni 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, heeft bepaald dat de Staatssecretaris binnen 6 weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak en de Staatssecretaris heeft veroordeeld in de proceskosten.

2 Achtergronden

- 2.1. Op 22 april 2003 heeft (hierna: verweerder) een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw2000).
- 2.2. Bij besluit van 27 mei 2003 heeft de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de Minister) deze aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij uitspraak van 2 september 2003 heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening d.d. 28 mei 2003 (AWB 03/30996) afgewezen en het beroep van dezelfde datum (AWB 03/30997) met toepassing van artikel 8:86, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ongegrond verklaard.
- 2.4. Op 1 december 2005 heeft verweerder een (herhaalde) aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw2000 ingediend.
- 2.5. Bij beschikking van 19 juni 2006 is deze aanvraag afgewezen.
- 2.6. Het daartegen op 14 juli 2006 ingestelde beroep heeft geleid tot de thans bestreden uitspraak van 17 april 2007, waarbij het beroep van verweerder gegrond is verklaard.

3 Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1. De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 19 juni 2006 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2. De Staatssecretaris heeft één grief tegen de uitspraak

Grief 1

- 3.3. Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. IV.13.5 op pagina's 7 en 8 van de bestreden uitspraak:

"(...) Uit de inhoud van het onherroepelijke besluit van 27 mei 2005, alsmede het daarin ingelaste voornemen van 14 mei 2005, blijkt dat deze grond destijds geen voorwerp van geschil vormde. Gedurende de vorige asielprocedure is dan ook uitsluitend eisers beroep op de a-en c-categorie van aan de orde geweest. Eiser heeft thans naar voren gebracht dat hij inmiddels een zogenaamde totaalwielgeraar is. (...) Niet kan worden gesteld dat deze wijziging in eisers overtuiging zich heeft voorgedaan voor de afronding van zijn vorige verblijfsrechtelijke procedure. Daaruit volgt dat dit in zoverre als nieuw is aan te merken. Verweerder heeft dit evenwel in het voornemen noch in het bestreden besluit onderkend, nu verweerder de door eiser gestelde gewetensbezwaren heeft opgevat als beperkt tot bezwaren tegen de inzet tegen het eigen volk en/of eigen familie, en heeft een beantwoording van de vraag of op voorhand is uitgesloten dat het hierboven genoemde novum kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust achterwege gelaten. Nu uit het beleid in paragraaf C1/4.12.2 van de Vc 2000 blijkt dat onoverkomelijke gewetensbezwaren, zoals door eiser thans naar voren gebracht, onder bepaalde voorwaarden tot verduaring van een verblijfsvergunning zouden kunnen leiden, heeft verweerder in het bestreden besluit niet kunnen volstaan met een verwijzing naar het eerdere onherroepelijke besluit."

- 3.4. Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen IV.13.6., IV.14 en IV.17 op pagina 8 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Toelichting op de grief

- 3.5. Nu sprake is van een herhaalde asielaanvraag dient de rechter, ter bepaling van de omvang van de door hem te verrichten beoordeling, direct te treden in de vraag of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten en omstandigheden die zijn opgekomen na het nemen van het eerdere besluit of die niet voor het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, Vw2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstbedoelde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hiaraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

Derhalve dient de rechtbank zelf te onderzoeken of de door de vreemdeling ingeroepen nieuwe feiten en omstandigheden voldoende zijn om als nieuw gebleken feiten of omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb aan te nemen.

Zie:

- *AbRS 23 oktober 2006, nr. 200605486/1 (productie 2)*

- 3.6. Met de overweging van de rechtbank dat het beroep op de zogenaamde b-categorie van Antkian in de eerste procedure geen voorwerp van geschil vormde en, nu niet kan worden gesteld dat deze wijziging in eisers overtuiging zich heeft voorgedaan voor de afronding van zijn vorige verblijfsrechtelijke procedure, dit in zoverre als nieuw is aan te merken, heeft de rechtbank miskend dat verweerder zich reeds in zijn eerste asielprocedure heeft beroepen op principiële gewetensbezwaren. Verweerder verwijst hiertoe naar de uitspraak in de eerste asielprocedure van verweerder van 2 september 2003, waarin de rechtbank heeft overwogen *"dat verweerder in de zienswijze en in het beroep heeft aangegeven dat hij principiële gewetensbezwaren heeft, niet leidt tot een ander oordeel, nu het nader gehoor het uitgangspunt dient te zijn bij de beoordeling van een asielaanvraag"* (r.o. 2.10). Voorts heeft verweerder blijkens het rapport van nader gehoor inzake de opvolgende aanvraag d.d. 7 februari 2006 zelf verklaard dat hij vanwege de zenuwen, onbekendheid met de procedure, tijdens de eerste asielprocedure niets heeft gezegd over zijn principiële gewetensbezwaren (pagina 7). Hieruit noch anderszins kan worden opgemaakt dat de ontwikkeling van deze principiële gewetensbezwaren pas ná de afronding van de eerste asielprocedure dan wel zeer recent heeft plaatsgevonden. Sterker nog, uit de correcties en aanvullingen op het rapport van gehoor d.d. 9 maart 2006 blijkt dat het proces van bewustwording van verweerder reeds is begonnen op zijn 17^e 18^e jaar. Letterlijk weergegeven uit de correcties en aanvullingen:

"Op je 17^e, 18^e heb je een soort bewustwording. Ga je over het leven nadenken en dat het geweld niets oplost en geweld alleen geweld oproept. Als je in het loger gaar wil niemands kind doden. Je moet de bevelen opvolgen. Alternatieve dienstplicht wil ik wel, maar nooit een wapen in handen".

De Staatssecretaris vermag dan ook niet in te zien op grond waarvan de rechtbank tot de overweging is gekomen dat "niet kan worden gesteld dat deze wijziging in verweeders overtuiging zich heeft voorgedaan voor de afronding van zijn vorige verblijfsrechtelijke procedure". Het lijkt erop dat de rechtbank heeft miskend dat het aan de vreemdelling is om aannemelijk te maken dat hetgeen aan de herhaalde aanvraag ten grondslag is gelegd een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid is.

Zie:

- *AbRS 6 juni 2003, nr. 200302837/1 JV 2003,331*

De enkele stelling dat de overtuiging van verweerder om dienst te weigeren na de eerdere procedure sterker is geworden, maakt het vorengaande niet anders.

Zie:

- *AbRS 22 juli 2005, nr. 200505911/1, (productie 3)*

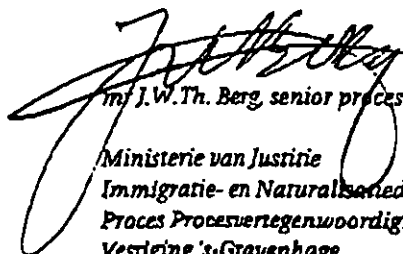
- 3.7. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte geconcludeerd dat de door verweerder aangevoerde principiële bezwaren als nieuw zijn aan te merken. Nu verweerder aan zijn herhaalde aanvraag geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag heeft gelegd, had het beroep van verweerder reeds gelet daarop ongegrond moeten worden verklaard en is de rechtbank ten onrechte in de motivering van de bestreden beschikking getreden. Zulks is door de rechtbank miskend.

4. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 19 juni 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 15 mei 2007

Gemachtigde

Mr J.W.Th. Berg, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging 's-Gravenhage
Postbus 30120
2500 GC 's-Gravenhage
telefoon 070 779 5458
telefax 070 779 5506